

*„Jordan története megint olyan,
mint egy tornádó: magával
ragadja és elrepíti az embert
a sok veszély, titok és mámorító
romantika.” – Colleen Houck*

Hidden

menedék

*A Fireflight – Tűzláng-trilógia
harmadik, befejező része!*

*finep
selection*

S O P H I E J O R D A N

S O P H I E J O R D A N

Hidden m e n e d é k

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Neked, hűséges olvasóm

„Írántad érzett szerelmem egy utazás.”

(Ismeretlen)

BELÉM SZORUL A FORRÓ LEVEGŐ, ahogy a mikrobusz körül járkálok, és be-bepillantok, vizlatva sötét zugait, melyek annyira emlékeztetnek egy másik kisbuszra, melyet nemrég volt szerencsém belülről megismerni... Ez a mostani teljesen üres, és nekem hamarosan be kell szállnom. Egyedül. A szemeim égni kezdenek, annyira erőlködöm, hogy kivegyem leendő börtönöm belső körvonalait. Pislognom kell. Én választottam ezt, emlékeztetem magam.

– Nem muszáj megtenned! – mondja Will, miközben szorongatja a kezem.

Érzem az ujjait a csuklóm belsején, és ettől felgyorsul a pulzussom, míg újra eszembe nem jut, hogyan is kell levegőt venni. Amikor velem van, valahogy minden könnyebb. Elviselhetőbb.

Még ez is.

Bólintok, bár a félelem forró tűszúrásai nagyon is elevenek bennem.

Komoly erőfeszítembe kerül, hogy elhúzzam a kezemet, és megragadjam az ajtófélfát.

– De igen, muszáj.

– Biztos van más megoldás...

– Nem, ez a helyes út.

Az én ötletem volt. Persze hogy hiszek benne. Én győztem meg róla mindenkit, én törtem meg az ellenállásukat, és nyertem el az egyetértésüket. Willét, Cassianét, Tamráét. Nagy út volt idáig eljutni. A húgomat otthagytam mérföldekkel korábban: a rejtekben várja, hogy Will és Cassian visszatérjenek érte.

Will arca megkeményedik, amitől idősebbnek néz ki, és fáradtnak, de még így is szívfájdítóan szép. Egyre csak pislogok, és ujjaimmal megcirógatom az arcát, végig az erős vonalú, borostás állán.

– Minden rendben lesz – nyugtatgatom. – Maradjunk az eredeti tervnél!

– Kérlek, ne csinálj semmi ostobaságot! Ne próbálj meg hősködni...

Kezemet a szájára tapasztom, hogy elhallgattassam, és hogy érzem a feszes, hűvös bőrét. Tekintete egyből megenyhül, szemében az arany, a barna, a zöld, akárcsak az őszi erdőben. Valami megmozdul a mellkasomban, mint mindig, amikor így néz rám.

Nagy levegőt veszek, és Cassianra nézek, mert gyanítom, hogy figyel minket. Ám ő a fasort fürkészi, lábával a kavicsokat rugdalva. Még így is érzem azonban őt, hiszen összeköttetésben vagyunk. Nagyon igyekszik Willnek és nekem szabad teret hagyni, de én veszem, mennyire kell koncentrálnia, hogy ne nézzen ránk. Szinte reszket, annyira rejtegeti a feszültségét.

Megvárom, hogy felénk forduljon. Talán akarom is. Nem tudom. Ez az egész egyesülés dolog teljesen új nekem. Mikor végre ránk néz, odabiccentek neki. Ő meg vissza, rám.

Mutatóujjammal körözök egyet a levegőben, és hangosan mondom, hogy értsék, mindkettőjükhöz beszélek:

– Fordulj el!

Will ajka halvány mosolyra húzódik, de engedelmeskedik. A hátuk mögött aztán levetkőzöm. Mozdulataim összeszedettek, mind egyikre odafigyelek. Kikötöm a cipőfűzőmet, kilépek a farmeremből... A ruhákat szépen összehajtogatva hagyom a földön, minden részletre gondom van. Mintha bármit is számítana! Azt hiszem, húzom az időt.

Meztelenül állok, és Will hátát bámulom. A puha, szürke pamut ráfeszül erős lapockáira. Érzem a bőrömön a borzongató szellőt, miközben a nap végigcsókolja a testemet. Most kell bemásznom a mikrobuszba, és magamra zárnom az ajtókat. Most kell elindulnunk az oroslánbarlang felé... Most lesz az, amikor magamra hagynak, ott... Belegondolok, mi lesz ha minden balul sül el. De elhessegetem ezeket a gondolatokat. Nem fognak ott bent hagyni!

Mégis összeszorul a torkom, és hirtelen már nem érdekel az illem. Megmarkolom Will vállát, és magam felé fordítom. Megcsókolom, mintha utoljára tenném. Mindent beleadok. Minden közös emlékünket. Mindent, amin együtt keresztülmentünk. A chaparrali időket. A családját – a *vadászokat* –, akik el akartak pusztítani. Miramot, akit elvesztettem. Corbint, aki meg akarta ölni Willt...

Will átkarolja a nyakamat. Addig csókolom, míg a bensőmben fel nem ébred az ismerős tűz, és el nem indul felfelé a légcsövemen. Kipirulok, és elhúzódok tőle, pihegve és vágyakozva.

És meztelenül.

Will tekintete lefelé vándorol, mindent alaposan szemügyre vesz rajtam, míg újra fel nem pillant rám. A mellkasa megemelkedik, ahogy egy nagy levegőt vesz. Az arcom ég, de nem mozdulok. Gesztenyeszín szemein átsuhan a szenvedély, és én tudom, hogy indulnom kell. Most, vagy sosem leszek rá képes!

Beugrok a kisbuszba, és magamra csapom az ajtókat.

De Will hangja megállít.

– Várj!

Kikukucskálok.

– Manifesztálnod kell!

Feltartja a kötelet.

– Ó, igen...

Hogy felejtettem el? Ezt rendesen kell csinálni. Én vagyok a csali.

Kimászok. Erőltetem, hogy átváltozzak. Annyi érzem dűl most bennem, olyan forró, és úgy vágyik a testem Willre, hogy nem kerül sok időbe. Gyorsan manifesztálok, a bőröm pattanáig feszül, a szárnyaim egy-egy roppanással kibontakoznak a levegőbe.

Will egy pillanatig csak néz, nyílt ámulattal. Elönt a boldogság, majdnem beleolvadok, hogy még draki mivoltomban is így tud nézni rám, ilyen csodálattal. Akárcsak amikor először látott. Szépnek talál. Nem olyan valaminek, amit a családja le akar vadászni. Fontos most ez az önbizalmam szempontjából, hiszen nemsokára gyerekkorom rémmeséinek szereplőivel, az enkrószokkal kell szembenéznem – azokkal, akik vadászokat küldenek a fajtám után. Végre meglátom majd az arcukat. Végigszalad rajtam egy feszült sóhaj.

Will sebesen, de gyöngéden megkötözi a csuklóimat, majd a szárnyaimat. Nem néz a szemembe, miközben dolgozik, mintha nem bírná elviselni, hogy ezt teszi velem. Megérezem a Cassianban végbement változást, amikor megfordul. Tele van kétségekkel, hogy összekötözve kell látnia. Will végre rám pillant, amikor besegít a kisbuszba. Igyekszem mosolyogni. De csak halványan sikerül, és elég erőltetetten, úgyhogy feladom. A szememmel jelzem neki, hogy

minden rendben. Aztán hátat fordítok neki, hogy ne lássa többé az arcomat.

Hogy én se lássam az övét, és ne futamodjak meg.

Érzem, ahogy vár és hezitál, és érzem, ahogy Cassian aggodalma növekszik. De nem nézek hátra, egyikükre sem. Nem bírok. Ha megtenném, lehet, feladnám az egész tervet, összeroppannék, mint a kislány, aki egykor a takaró alatt reszketett, miközben Azure sötét történeteket mesélt az enkrószokról és a szörnyű dolgokról, melyeket az elfogott drakik ellen követnek el... Persze biztosan nem tudunk, hiszen egyetlen draki sem tért soha haza a fogságból.

Will végre rám zárja az ajtókat. Én is fogoly lettem. Megfordulok. Egy pillanatra a hideg fémre szorítom remegő tenyeremet, mint-ha így elérhetném, vagy érezhetném őt a túloldalon. *Őt...* és nem Cassiant.

Aztán hallom a többi ajtó csapódását: Will és Cassian is beszálltak előre. Elindulunk. A kisbusz inog körülöttem. Találok egy helyet, ahol leülhetek a sötét padlón, és átkarolom a térdeimet. A gyomrom görcsöl. Mély levegőket veszek. Várom, hogy megálljon a busz, és elkezdődjön a hadművelet. A harc, amelyre egész életemben készültem.

A döcögő buszút alatt elszáll a bátorságom egy része. Ismét kétségbe vonom a saját józan eszemet, amiért vállaltam, hogy mind-ezen újra keresztülmenjek. Rettenetes ez a bezártság. A mikrobuszban alig van levegő. Mozgástér semmi. Meg vagyok kötözve. Magatehetetlen vagyok, mint legrosszabb álmaimban. Nem tudok nem arra gondolni, amikor legutóbb voltam bezárva egy ilyen kisbuszba. *Legutóbb...*

Hiszen pont emiatt vagyok most itt.

Igyekszem nyugodtan lélegezni, megnyugodni, és biztosítani magam róla, hogy most kézen tartom a dolgokat. Megrázom a fejem, hogy a hajtincseim ne lógjanak az arcomba, és egyensúlyoznom az éles kanyarokban.

Számba veszem, mi minden más most, mint legutóbb, hogy ne boruljak ki. Bízom a sofőrjeimben. Vigyáznak rám. Tudom, hova megyünk, mert láttam a végállomást. És nem fáj semmim. Legalábbis fizikailag nem. Ráadásul egyedül is vagyok. Miram nincs velem.

Miram, akiért minderre vállalkoztunk. Akit meg kell mentenünk. Hogy őszinte legyek, csak részben vagyok miatta itt. Ez az egész sokkal többről szól már, számomra legalábbis. Az igazságot kutatom. Will tudja ezt. Tamra talán nem, Cassian sem sejtheti, de Will tudja, hogy válaszokért megyek. És apáért.

A mikrobusz lelassít, majd megáll. Visszatartom a levegőt, de az ajkaimról és az orromból füst száll fel. Nem direkt csinálom, nem tehetek róla. Ez vagyok én: egy lény, ami tüzet lehel. Most, az érzelmeim hatása alatt nem tudok nem önmagam lenni.

Félelem, harag, kétely. Csak hitegettem Willt, amikor azt mondtam, ez a terv működni fog? Hazudtam magamnak? Minden érzés hamu és pernye most bennem, mely csak arra vár, hogy lángcsóvaként kitörhessen belőlem.

Hangokat hallok a fémketrecem körül. Hamarosan egyedül leszek az enkrószok karmaiban. Pont, ahogy elterveztem. Várakozom, megfeszített, vibráló izmokkal a drakibőröm alatt. Szárnyaim le akarják vetni a köteleket, de Will jó munkát végzett. Ha akarnék, sem tudnék kiszabadulni. De nem akarok. Mert nem az a terv. A terv az, hogy tökéletesen meggyőző fogoly legyek.

Egy pillanatig a húgomra gondolok, aki egy motelszobában várja, hogy a fiúk visszatérjenek. Mosolygott, amikor elbúcsúztunk,

de a szeme komoly volt. Nem a szívéből jött a mosoly. Jégszínű tekintete ködös volt, és én tudom, hogy amint kítettük a lábunkat az ajtón, összetört, és zokogni kezdett.

Tamra azonnal ellenezte a haditervet, ahogy előhozakodtam vele. Azután is, hogy Willt és Cassiant sikerült meggyőzőnöm. Most, hogy a kötelek a húsomba vágnak, lerázom a Tamra és a saját növekvő aggályaim körül forgó gondolataimat. Összeszedem magam, és a kisbusz hátsó ajtóit nézem. Várom. Kint emberi hangok röpködnek, kivenni vélem Will suttogását. Vagy csak ennyire vágyom arra, hogy halljam őt.

Cassian is itt van. Őt nem kell hallanom. Egyszerűen érzem. Ahogy a sötétben várakozom, a dühe acélökölként csap le rám. Gondolom, most néz velük farkasszemet.

Fojtott sóhaj szakad ki belőlem, ahogy átjár a haragja, melytől megfagy az ereimben a vér. Hogy távol tartsam magam ettől, befelé fordulok: arra összpontosítok, amit tudok, arra, hogy én ki vagyok. Átforrósodom, a nyelőcsövem lángol, így védekezem Cassian jeges dühe ellen.

Csattanást hallok, és fémnek feszülő fémet. A hátsó ajtókra meredek: kinyílnak.

Kis vassbörtönömbé beárad a fény, és én megkötözött kezeimet a szemem elé kapom. Ujjaimon át nézem Willt, aki halálosan nyugodt, és remekül alakítja a szerepét. Legalábbis kifelé. Egy izma megremeg, az állkapcsa összerándul, ami jelzi, milyen feszült, de kifelé azt mondja:

– Itt van a csaj, srácok.

Cassian hátrébb áll, körülötte jó pár fehér kabátos alak, akik méregetnek, vizslatnak. Az enkrószok. Eltölt a pánik. Erre nem lehetett felkészülni.

És Cassian közöttük áll... Milyen ironikus ez! Majdnem elneve-tem magam, de megállom. Most koncentrálnom kell. A mikrobusz valami garázsba tolatott be. Hosszú, fehér, egyhangú folyosót látok magam előtt. A végén ott vár egy acélkapu. Innen nem lehet megszökni, ki a világba, fel az égbe. Nem mintha szökni jöttem volna. Legalábbis most még nem...

Az egyik fehér ruhás megindul felém. Hurokban végződő rúd van nála. Mielőtt észbe kaphatnék, a hurkot megkötözött csuklómra erősíti, jó szorosan, és egy kemény rándítással kihúzza a buszból. Csak futólag látom eltökélt szemeit, sápadtabb kékek nem is lehetnének. Aztán már a hideg padlón találom magam.

A vállaimra érkezem, és felkiáltok a fájdalomtól. Közben nem tudok nem csodálkozni rajta, milyen átlagos külsejűek ezek a férfiak. Mintha egyszerű orvosok lennének vagy kutatók, nem pedig a titkos ellenség, aki oly régóta megkeseríti az életemet. Újra eltölt Cassian tomboló dühe, de próbálom lerázni magamról. Ugyanakkor bénítón hat rám, harcolni akarok a hatása alatt, megmutatni az erőmet ezeknek az enkrószoknak. Persze nem tehetem.

Willből is kiszakad valami hang, mintha felhördülne. Felnézek rá, visszanéz rám. Kezeit szorosan maga mellett tartja. Alig bírja visszafogni magát. Nagyon óvatosan megrázom a fejem, hátha észreveszi, és ettől jobban uralkodik magán.

Menniük kéne. Tudom, milyen borzalmas lehet ez most nekik, de semmi jelét nem adhatják, hogy bármilyen érzést kelt bennük, ahogy bánnak velem.

– Gyerünk, kelj fel!

A fehér kabátos ránt egyet a rúdon, és a hurok olyan mélyen a húsomba vág, hogy úgy érzem, leszakad a kezem, ha nem mozdulok. Felnézek rá, és látom, milyen közönyös az a halottkék tekintete!

Nincs mögötte semmi, pedig többre számítottam. Dühre, gonosz-
ságra. De ezt az embert nem érdeklek egyáltalán. Hisz benne, hogy
a helyes dolgot cselekszi.

Cassian dühe egyre árad felém.

– Na, nézzétek csak meg! – horkan fel az egyik fehér köpenyes.

Majdnem lenézek magamra, hogy értsem, mire gondol.

Kapkodva, ijedten verdesnek körülöttem, majd hirtelen szigete-
lőszalag tapad a számra, mielőtt egyet mukkanhatnék. Ezek szerint
eleget tudnak, tudják, miféle vagyok.

Hogy mire vagyok képes.

A köpenyes hátralép.

– Na, ennyi most elég lesz, aztán úgyis feldolgozzák. Így nem sü-
het meg senkit.

A szigszalag mögül rámordulok. Szemeimmel vadul keresem
Willt, mert látnom kell még egyszer, mielőtt elhurcolnak és „feldol-
goznak”.

Még egy kemény rántás, és a talpamra állok. Gyorsan végigvon-
szolnak a folyosón, el a többiek mellett. Rácsok mögül irgalmatlan
sárgával világít a neon.

Elvisznek, és többé nem látom Willt és Cassiant. Cassian rettegé-
se és idegessége még így is elér. Eltölt érzelmeinek minden jegessége.
Hátranézek a vállam felett, hátha ki tudom őket venni. Cassian áll,
mint egy szobor, és csak néz utánam. Will az egyik fehér kabátossal
beszél. Csak egyszer pillant felém, futólag, majd elkapja a szemét.
Szokatlanul sápadt, és a tarkóját vakargatja, mintha le akarna szedni
onnan valamit.

Hamarosan elérem a folyosó végét. Átlöknek a vasajtón, és többé
nem látom Willt.

Most már csak az van, ami előttem áll.

A lift ereszkedik, és én vele együtt. Körülöttem a fogvatartóim. Nem jönnek a közelembe, a falhoz tapadnak, a fegyvereik készenlétben.

Még letapasztott szájjal is veszélyesnek tartanak, amit megnyugtatónak találok. Will és Cassian hiánya viszont belém hasít, mint a kés. Bár a szívem Willé, Cassian jégcsapos dühét erősebben érzem, ahogy fokozatosan eltávolodik tőlem. Mert nem csak a dühét vesztetem el. Az aggodalmát is, a törődését, a félelmeit... a kételyeit. Ez most mind egyenként köddé válik.

Nem kell színlelnem a rettegést, amikor az erőd gyomrába érünk. Nem tudom, mire számítottam, talán egy várbörtönre? Akárhogy is, a fehér csempés falak és a neonfény nem szerepelt az elképzeléseim között. Meztelen talpam alatt hideg és csúszós a kövezett padló, és bár szeretem a hideget, most megremegek. Ez nem a hús, termékeny, túlleves erdőtalaj. Ez kemény, steril csempézet, itt nincs semmi élet.

Egy plafonig érő, hangtalanul kinyíló ajtóhoz érünk. Csak pislogok, ahogy elém tárul a szoba. Amikor a szemeim megszokják a fényt, a torkom összeszorul a látványtól. Hosszú adattáblázatot látok egy cellasor előtt. A cellák egyik fala átlátszó, a többi három egyszerű fehér. És minden cellában egy-egy draki... Mindenféle formájú, méretű, színű drakik!

Nem tudom megszámolni őket, de talán tízen vannak.

Egyszerűen nem tudom felfogni, amit látok, és mozdulni sem bírok. De úgy hátba taszítanak, hogy elveszítem az egyensúlyomat. Az előttem álló köpenyes elferdült szájjal üvölt, miközben rángatja a csuklóim körül a hurkot, hogy állva maradjak. A fájdalom átjárja a vállízületemet. A hurok szorul, blokkolva a vérkeringésemet.

Nekik én tényleg csak egy állat vagyok. Még annyi sem. Tekintükben méla undor ül, meg valami érdeklődésféle. Vadállatnak látnak, csak közben meg annyira hasonlítok rájuk, hogy az kiborítja őket. Ha csupán egyszerű állat volnék, egy erdei vad, több kedvességgel és udvariassággal bánnának velem.

De nem vagyok az.

A szemükben ismeretlen lény vagyok, egy torzszülött, hiba a rendszerben – bár őseim, a sárkányok már jóval az ember előtt a földön éltek!

Szívem összevissza kalapál, ahogy a terem közepe felé lökdösnek. Gyorsan végignézek a cellákon, felszínesen, csak Miramot keresve. Itt van, látom! Az orrlyukaim kitágulnak az izgalomtól, hogy életben van. Összekuporodva, az oldalán fekszik a cellájában, matt bőre nem ragyog úgy, mint körülötte a többieké. A szemeit szorosan lehunyta, a haja a cellapadlóra omlik – fénytelen, színtelen, mint a száraz kalász.

Draki nyelven felé kiáltok. Még letapasztott szájjal is hangos vagyok. Több draki felém fordítja a fejét. Miram viszont nem reagál. A szeme sem rebben. Csak hörgők felé a szigszalagon át, a nevét ismételtetem. Ekkor kinyitja a szemét, azt hiszem, meghallott. Még felém is pillant. De nem lát. Ismét lehunyja a szemét. Eltölt a reménytelenség. Mintha semmi nem érdekelné. Vagy nem jut el az agyáig, hogy tényleg én vagyok az. Talán elkábították. Ki tudja, mit műveltek vele.

Aztán nem látom tovább, mert bevezetnek egy üres cellába. Az átlátszó ajtó kinyílik, és átlöknek rajta. Az új rúd, amivel böködnek, elektromos.

A földre zuhanok, mint valami csomag. Fuldoklom és sikoltok. Ahogy a jéghideg padlón vergődöm, gyorsan eloldják a csuklóimat

és a szárnyaimat. Mindent látok és érzek, de nem tudok uralkodni a mozdulataimon. Ez maga a pokol. A szalagot a számon hagyják, és nincs erőm letépni.

Egy fehér köpenyest leszámítva mindenki elhagyja a cellámat.

Ő marad, és visszafogott érdeklődéssel méreget. A nyakamban érzem a pulzusomat, miközben állom a tekintetét, jól tudva, hogy bármit megtehet velem, nem tudok védekezni.

A férfi ekkor leguggol, és finoman megcirógatja a karomat, lassan. Felkavarodik a gyomrom. A hányinger a torkomig kúszik.

Egy másik köpenyes beszél.

– Gyere már, Lewis!

Lewis a fejét csóválja, és álmélkodik.

– Ennek egészen szép bőre van.

Hideg kíváncsisággal méreget.

– Az lehet, de tüzet is tud okádni, úgyhogy a helyedben gyorsan kijönnék onnan. Míg nem vizsgáltuk meg rendesen, nem tudjuk, mit kell ezzel a fajtával csinálni. Emlékszel, miket meséltek azok a vadászok, akik legutóbb elfogtak egy tűzokádót?

– Ez vajon ugyanaz a példány?

– Nem tudom, de mit számít az? A lényeg, hogy a legutóbbi simán megszökött. Úgyhogy ezt se becsüld alá! Na, gyere! – Ezzel a tanácsokat osztogató köpenyes kísétál a képből.

Lewis azonban nem veszi le rólam a szemét, félrebillentett fejjel néz.

– Oké. De te most semmit sem tudsz csinálni, nem igaz? Ártalmatlan vagy. – A keze megpihen a hasamon. Egy ideig csak tapogat, majd belemarkol a húsomba, vadul és fájdalmasan összehúzva a bőrömet. – Milyen érzés ennyire kiszolgáltatottnak lenni, mi?

A hatalmunkban vagy! Innen nincs kiút. Megértetted? – Egy hosszú perc után elégedetten bólint, majd elenged. – Később találkozunk.

Elsétál, az üvegajtó pedig rám záródik.

Egyedül maradok. Mozdulatlanul fekszem, remegő ajkaimat szorosan összezárva. Csak ennyit tehetek azért, hogy ne üvöltsek fel.

VACOGVA FEKSZEM A PADLÓN. A hasfalamb még mindig sajog ott, ahol az a rohadék megmarkolt. Az elektromos ütés hatása lassan fellazul az izmaimban, úgyhogy fel tudom húzni a térdeimet, és a mellkasomnál átkarolom őket. Bágyadtan figyelem, ahogy az enkrószok fel-le járkálnak a cellám előtt. Vajon apával is ez történt? Itt volt ő is? Nem tudtam mindent felmérni, mielőtt a cellába tuskoltak. Vajon ha azt kiáltom „Magnus!”, válaszol?

A szellemszerű, fehér kabátos árnyak odakint mocorognak, teszik a rejtélyes dolgaikat. Percekbe telik, míg végre meg tudok mozdulni. Elengedem a térdeimet, és felnyomom magam ülésbe. A karizmom még mindig nagyon remeg.

Ekkor hangot hallok. Egy draki suttog a jobbomon. Nagyon fülelek, hogy értsem, mit mond a gépelés és beszélgetésfoszlányok közepette, melyek az adattáblázat irányából szűrődnek be. Két enkrósz ül odakint, időnként fel-félpillantva. Néha rám, néha más cellákra néznek. Biztosra veszem, hogy valaki mindig ül ott és figyel – azok a részletek sem kerülnek el a figyelmüket, melyeket a sarokban lógó

kamerák esetleg elszalasztanának. Gyűlölöm ezt. Hogy mozdulni sem lehet észrevétlenül.

Lassan összerakom az elsuttogott szavakat: *hazaakarokmennihaza-akarokmennihazaakarokmennikönyörgöm...*

Egy lány draki az. Arra gondolok, vajon nem örült-e meg egy kicsit. Ki tudja, milyen régóta van itt. Hogy milyen régóta vannak itt a többiek. Összerezzenek, és gyorsan emlékeztetem magam, hogy nekem csak egyetlen napot kell itt kibírnom. Hogy meg tudom csinálni. 24 óra, aztán Will és Cassian eljönnek értem. Ettől jobban is leszek, visszatér a küldetéstudatom.

Nem törődve az engem figyelő tekintetekkel és a kamerával, mely minden rezzenésemet rögzíti, felemelkedek. Megragadom a szigszalag csücskét, majd az egészet egyetlen, égető rántással letépelem magamról. Megráng a szám, és sajog. A tudómet teleszívom levegővel.

– MIRAM!!!! – kiáltom, először darabosan, aztán egyre erőteljesebben, és közben a tenyeremmel püfölöm az üvegajtót.

Az enkrószok bámulnak, de nem érdekel. Úgysem értik, amit mondok.

– Miram, én vagyok az, Jacinda! Nem kell félned, Miram! Azért jöttem, hogy megmentselek.

Semmi választ nem kapok. Csak a jobbomon fogva tartott lány folytatja végtelenített mantráját. Visszafogom magam, hogy ne üvöltsek rá, fogja már be.

– Miram, hallasz engem? Kérlek, mondj valamit! Cassian küldött. Ő is itt van, csak kint maradt. Azért vagyunk itt, hogy kiszabadítsunk!

Semmi. Azt reméltem, a bátyja említése életet lehel majd belé. Hiszen ezért merészkedtem be ide. Amellett, hogy Cassiannal érezzük

egymást, és így meg tud találni engem az épületben, azért jöttem, hogy Miramot figyelmeztessem és felkészítsem a szökésre. Ezekről a sürgető gondolatokról hajtva folytatom a kiabálást. Mert meg kell próbálnom!

– MIRAM! – üvöltöm. – Nem kell válaszolnod, de készülj fel! Kiviszünk innen! Az elkövetkező 24 órában együtt megszökünk. Készen kell állnod!

A baloldali cellában ekkor nevetés csattan. Drakinevetés. Az ügyeletes köpenyeseket láthatóan érdekli ez a szokatlan hangoskodás. Gyorsan tenni-venni kezdenek, felveszik a furcsa zörejeket. Naná! Gondolom, eddig nem sok nevetést hallottak ezek között a falak között.

Egyre hangosabbak vagyunk. A kezemet a bal oldali cellafalra tapasztom.

– Mi olyan vicces? – tudakolom a szomszéd drakitól sziszegve. A nevetés folytatódik. Befogom a füleimet.

– Elég legyen már!

Ekkor abbamarad a kacaj. Elengedem a füleimet. Arra számítok, hogy nem kapok semmilyen választ, de a szomszédból meghallom a férfi draki öblös hangját.

– Az a vicces, hogy azt hiszed, valaha is kijuthatsz innen élve! Szerintem ez rém mókás!

Szavai nyomán meginog a lelkesedésem, de egy ripsztra azért futja:

– És akkor mi van? Belőled már minden remény kiveszett? Egyszerűen feladtad? Elfogadtad, hogy ketrecbe zártak?

– Nem, nem adtam fel! – A hangja felháborodott. Ez, mondjuk, még mindig jobb, mint a másik oldalról beszűrődő végtelenített, örült suttogás... – Egyszerűen csak meg akarom tartani a józan

eszem, érted? Életben akarok maradni idelent! Az a barátnőd, akit szolongatsz, Miram... na ő már réges-rég feladta!

Megrázom a fejem.

– Te talán élvezed, hogy idelent tengeted az életed?

– Legalább élek.

– De alig! Mi meg fogunk szökni – jelentem ki. – Csak figyelj!

Szomszédom megint felröhög.

– Na, ha ez bekövetkezik, én követni foglak, az tuti!

Visszaereszkedem a hideg padlóra, hogy pihentessem a lábaimat. Még mindig kocsonyásnak érzem őket... Nézem, ami az üvegajtón keresztül látható: a táblázatokat, a sarkokból lógó kamerákat. A szobában dolgozó enkrószok halkán beszélgetnek. Mintha valamit el kéne döntenüik. Egyikük az órájára mutat, majd ránk, végig a cellasoron. Egy másik felém biccent, majd rázza a fejét, nem ért egyet a kollégájával.

Olyan közel hajolok az üveghez, hogy hozzáér a vállam: szeretném hallani, miről beszélgetnek odakint. Tudom, hogy rólam van szó. Készen kell állnom.

Még több enkrósz érkezik. A táblázatot kezelő fehér köpenyesek gyakorlatilag meghajolnak előttük.

Igyekszem átlátni a helyzetet, ám ekkor egy újabb draki hangja ér el hozzám. F fiatal rabtársam, több cellával arrébb, szólít meg.

– Ha *ők* nem csinálnak ki, akkor majd a szürke!

Ez egy lány hangja, jobban mondva egy kislányé, állapítom meg magamban. Félrehajtom a fejem.

– Hogy érted ezt?

– Ha az enkrószok nem szednek szanaszéjjel, akkor majd ő szét-szed! – Úgy ejti az „ő” szót, mintha tudnom kéne, mire gondol. – A szürke.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Kicsoda a „szürke”?

– Nagyon gonosz. Régebb óta itt van, mint bármelyikünk. – Szipogó hangot hallat. – Talán ezért ekkora mocskok. Tartsd magad távol tőle!

– Miért, miféle lény ő?

Még sosem hallottam szürke drakiról. Gondolom, valami olyan képessége lehet, ami előttem teljesen ismeretlen. A félelem helyett most az izgalomtól remegek... Találkozhatok olyan drakikkal, melyeknek a létezéséről sem tudtam eddig! Eszembe sem jutott, hogy itt történhet ilyesmi, annyira lefoglaltak az egyéb gondjaim.

– Reménykedj benne, hogy nem kell megtudnod! A legjobb, ha elkerülöd. Húzd meg magad!

Már épp megkérdezném, hogy mikor lesz lehetőségem találkozni ezzel a drakival – elvégre cellákba zárva töltjük az időnket –, amikor sziréna halk vijjogását hallom, és a szobát piros neon lüktető fényre tölti meg...

– Mi történik? – kérdezem, miközben veszettül próbálok kilátni a cellámból.

Hallom, hogy a drakik lábra állnak, és nem tudok nem azon morfondírozni, vajon Miram is felkelt-e... Vagy még mindig csak egy darab élettelen kupac a padlón?

– Készülj! – parancsolja a nevetős draki szomszédom.

Készüljek? De hát, mire? És bár fogalmam sincs róla, az izmaim mégis megfeszülnek, ugrásra készek. Ekkor hirtelen kinyílik mögöttem cellám hátulsó fala. Tehát mégsem fal. A földig ereszkedik, mint egy lehúzott kocsiablak, és mögöttem mindent benövő buja növényzet tárul fel.

Kis huzat csap meg, amikor a többi draki a levegőbe emelkedik, majd eltűnik a sűrű lombozatban. Egy szempillantás, és már sehol